

SAHİP OLDUKLARININ DEĞERİN BİLMEK!

Yırtık pırtık paltolar giymiş iki çocuk kapımı çaldılar. “Eski gazeteniz var mı, bayan?” Çok işim vardı. Önce hayır demek istedim, ama ayaklarına gözüm ilişince sustum. İkisinin de ayaklarında eski sandaletler vardı ve ayakları su içindeydi. “İçeri girin de, size kakao yapayım” dedim. Hiç konuşmuyorlardı. Islak ayakkabıları halıda iz bırakmıştı. Kakaonun yanında reçel eklemek de hazırladım onlara, belki dışarıdaki soğuğu unutturabilir, azıcık da olsa ısıtabilirdim minikleri.

Onlar şöminenin önünde karınlarını doyururken ben de mutfığa döndüm ve yarıda bıraktığım işlerimi yapmaya koyuldum. Fakat oturma odasındaki sessizlik dikkatimi çekti bir an ve başımı uzattım içeriye. Küçük kız elindeki boş fincana bakıyordu. Erkek çocuğu bana döndü ve “Bayan, siz zengin misiniz?” diye sordu.

“Zengin mi? Yo hayır!” diye yanıtlarken çocuğu, gözlerim bir an ayağımdaki eski terliklere kaydı. Kız elindeki fincanı tabağına dikkatle yerleştirdi ve “Sizin fincanlarınız ve fincan tabaklarınız takım” dedi. Sesindeki açlık, karın açlığına benzemiyordu. Sonra gazetelerini alıp çıktılar dışarıdaki soğuğa.

Teşekkür bile etmemişlerdi, ama buna gerek yoktu. Teşekkür etmekten daha öte bir şey yapmışlardı. Düz mavi fincanlarım ve fincan tabaklarım takımdı. Pişirdiğim patateslerin tadına baktım. Sıcacıktı patatesler, başımızı sokacak bir evimiz vardı. Bir eşim vardı ve eşimin de bir işi. Bunlar da fincanlarım ve fincan tabaklarım gibi bir uyum içindeydi. Sandalyeleri şöminenin önünden kaldırıp, yerlerine yerleştirdim. Çocukların sandaletlerinin çamur izleri halının üzerindeydi hala. Silmedim ayak izlerini. Silmeyeceğim de. Olur ya unutup veririm ne denli zengin olduğumu.